

စိုးစိုး စာပေ

လုံခြုံစေ့ခြည်

မြေကပ်ချွန်

ပိုင်ဆိုင်ပါရစေ

L နှစ်

အခန်း (၁)

"ဗုဒ္ဓေါရေ"

ပန်းသခင်တစ်ယောက် ရထားပေါ် ရောက်သည် ဆိုရင်ပဲ သူမထိုင်ရမည့် ထိုင်ခုံ၏ ဘေးတွင် သူမအရင် ကြိုထိုင်နေသည့် လူကို ကြည့်ပြီး မျက်ဝန်းလေးများ ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်လျက် သူက လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းများ ပင် တုံ့ဆိုင်းသွားရသည်။ ။

အံ့ဩမှ င်သက် နေရသော ပန်းသခင် တစ်ယောက် မျက်ဝန်းမှ မလွှဲရသေးခင် တည်ကြည်စူးရှကာ ရွန်းစို နက်မှောင်သည့် မျက်ဝန်းအစုံက ပန်းသခင်ထံသို့ ခပ်စိုက်စိုက် ရောက်ရှိလာသည်။ ။

ရုတ်တရက်တော့ ပန်းသခင်သည် ထိုမျက်ဝန်းအစုံကို မရှောင်လွှဲမိပါ။

ပန်းသခင်သည် စူးရှ နက်မှောင် စိုရွန်းလက်သည့် မျက်ဝန်းအစုံကို ရှောင်လွှဲဖို့ မေ့နေသလောက် သူမနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အကြည့်များကို ရှောင်လွှဲသွားရသူက မိုးထက်ဖြစ်ပါသည်။ ။

ပန်းသခင်မှာ အံ့ဩမှုများ ဖြင့် ခြေလှမ်းများ မရွေ့ရှိနေဆဲ

"အစ်မ လမ်းနည်းနည်းလောက် ဖယ်ပေးပါနော်"

ခရီးဆောင်အိတ်များ နှင့် နောက်မှ နေ လမ်းတောင်းနေသည့် ချာတိ

တံလေးကို ပန်းသခင် တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။ ။

တစ်ဆက်တည်း ပန်းသခင်သည် တုံ့ဆိုင်းသွားသည့် ခြေလှမ်းများ အတွက် သူမကိုယ်သူမလည်း အပြစ်တင်နေမိရသည်။ ။

ကြည့်စမ်း..

သူမသည် ဒီယောက်ျား တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်တာနှင့် ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်တောင် ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်။

တုံ့ဆိုင်းတွေဝေသွားသည့် သူမအဖြစ်ကို သူမ ပန်းသခင်သည် အားမလို အားမရ ဖြစ်ရင်းက သူမထိုင်ရမည့် ထိုင်ခုံနေရာတွင် ပါလာသည့် ပစ္စည်းများကို နေသားတကျ ထားလျက် ဝင်ထိုင် လိုက်လေသည်။ ။

သူမထိုင်ပြီး မကြာခင်မှာ ပင် ရန်ကုန်-မန္တလေးသွား ရထားကြီးသည် လည်း ဘူတာမှ စတင် ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ။

ပန်းသခင်သည် သူမထိုင်ခုံဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် လူနှင့် တတ်နိုင်သမျှ ဝေးဝေးနေချင်သူမို့ သူမကိုယ်လေးကို ထိုသူနှင့် ဝေးရာတစ်ဖက်ကို တတ်နိုင်သမျှ တိုးကပ်ရွေ့ကာ ထိုင်နေလိုက်သည်။ ။

ရထားကြီးသည် ရန်ကုန်ဘူတာမှ စတင်ထွက်ပြီး မကြာမီမှာ ပင် အရှိန်နှုန်းမှန်မှန်ဖြင့် မြန်လာရပြီ ဖြစ်သည်။ ။

တံခါးဘေးမှ တစ်ဆင့် တိုးဝှေ့ ဝင်ရောက်လာသော လေ၏ အရှိန်ကြောင့် ရှည်လျား နက်မှောင်သော ပန်းသခင်၏ ဆံနွယ်ရှည် ညိုဖျော့ဖျော့လေးများက လေမှာ တလွင့်လွင့် ပျံ့ဝဲနေရသည်။ ။

ရထားပေါ်တွင် ပါလာသည့် ခရီးသည် အားလုံး ကိုယ်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ်

ကိုယ့်အဖော်နှင့်ကိုယ် စကားများ ပြောဆိုလျက် ရှိနေရသည် မှာ ရထား ခုတ်မောင်းသံ လေတိုးသံ ရထားအတွင်း စကားပြောသံများ နှင့် ရှိနေရ သည် ။

ထိုအထဲတွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားမဆိုဘဲ အတွေး များ နှင့် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေရသူ နှစ်ဦးမှာ ပန်းသခင်နှင့် မိုးထက် သာ ဖြစ်လေသည် ။

ပန်းသခင်နှင့် မိုးထက်တို့ နှစ်ဦးမှာ ခရီးတစ်ခုကို ထိုင်ခုံချင်း ဘေး ယှဉ်ကာ တူတွဲထိုင်နေပေမယ့် သူတို့ နှစ်ဦးကတော့ တစ်ယောက်နှင့် တ ယ်ယောက် မတွေ့မမြင် မသိသူများ လို ရှိနေသည် ။

အရှိန်နှင့် တိုက်ခတ်လာသည့် လေကြောင့် အနှောင်မဲ့စွာ ထားသော ပန်းသခင်၏ ရှည်လျား နက်မှောင်သည့် ဆံနွယ်ညိုပျော့ပျော့များက လေနှင့်အတူ လွင့်ပါလျက် ဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် မိုးထက်ကို သွား ရောက် ကျီစယ်နေလေသည် ။

ပန်းသခင်မှာ မိုးထက်ထံမှ သူမအား ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မည်လဲ ဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေပေမယ့် မိုးထက်ကတော့ဖြင့် မည်သို့မှ တုံ့ပြန်မလာပါ။

သူပုံစံက သူမကို သူ့အနားတွင် ရှိသည် လို့ မှ ထင်မှတ်ပုံမရ။ သူမ အား ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူရှုထားပုံ ရသည် ။

ဒါကိုပင် ပန်းသခင်မှာ လည်း နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး တင်းတင်းစေ့လျ က်က စိတ်မှာ မခံချင်ဖြစ်နေရသည် ။

ခံပြင်းစိတ်ကြောင့်လည်း ပန်းသခင်သည် မိုးထက်ထံ လွင့်မျောနေ သည့် သူမ၏ ဆံနွယ်ရှည်ကြီးများကို လက်လေးနှင့် အသာအယာ သိမ်း ယူလိုက်ရင်းက သူ့အား ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည် ။

ပန်းသခင် ကျောခိုင်းသလို မိုးထက်ကလည်း သူမကို ကျောခိုင်းထား
လေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခံစား
ချက်တွေ ဘယ်လိုရှိသည် ကိုဖြင့် အကဲခတ်ခွင့် မရပါပေ။

အရှိန်နှုန်းမှန်မှန်ဖြင့် ခုတ်မောင်းနေသော ပန်းသခင်တို့ စီးနင်း
လိုက်ပါလာသည့် ရထားကြီးသည် ဘူတာစဉ်များကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဖြ
တ်ကျော် လာပြီ ဖြစ်သည်။ ။

ရထားအရှိန်နှုန်း မှန်လာသည် နှင့် အမျှ ရထားပေါ်ရှိ ခရီးသည် များ
ကလည်း တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်စ ပြုလာရပြီ ဖြစ်သည်။ ။

ခရီးသည် အချို့မှ လွဲ၍ ကျန်ခရီးသည် များ သည် အရှိန်နှုန်းမှန်မှန်
ဖြင့် ခုတ်မောင်းနေသည့် ရထားကြီးပေါ်တွင် အိပ်ငိုက်စ ပြုနေရပြီ ဖြစ်
သည်။ ။

ပန်းသခင်သည် လည်း သူမကိုယ်လေးကို ရထားပြတင်းတံခါးနား
ကျောကပ်ထားရာမှ သူမကိုယ်လေးကို ရထားထိုင်ခုံ နောက်ဆီသို့ မှီ
လိုက်ရင်း မျက်နှာဝန်း အစုံလှလှလေးကို မှီ တ်ကာ လူက
သက်သောင့်သက်သာဟန် ထိုင်လိုက်၏။

တကယ်တော့ ပန်းသခင်သည် သူမမျက်ဝန်းများကို မမှီ တ်ချင်ပါ။

ရထားခရီးစဉ် တစ်လျှောက် မြင်ရခဲ့သည့် သဘာဝရှုခင်း အလှများ
ကို ပန်းသခင် ခံစားကြည့်ချင်ပါသည်။ ။

ကြည့်ချင်ပေမယ့် သူမမျက်ဝန်းကိုတော့ သူမဘေးတွင် ရှိနေသည့်
မိုးထက်ဆိုသည့် ဒီယောက်ျား မမြင်မတွေ့ စေချင်သည် မို့ မျက်ဝန်းများ
ကို မှီ တ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"အမေ"

နောက်သို့ ကိုယ်ကို ခပ်လျော့လျော့မှီကာ မျက်ဝန်းလေးအစုံကို မှိတ်လျက် ထိုင်နေသော ပန်းသခင်မှာ ရုတ်တရက် အရှိန်နှင့် ခုန်လိုက်သည့် ရထားကြောင့် နောက်သို့ ခပ်လျော့လျော့ ထိုင်နေသော သူမကိုယ်လေး မှာ ဟန်ချက်ပျက်ကာ သူမကိုယ်လေးက သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် မိုးထက်၏ ပခုံးစွန်းကို တွန်းတိုက်သလို ဖြစ်သွားရသည်။ ။

ထိုအခါ မိုးထက်ယံမှ တည်ကြည်စူးရှတဲ့ အကြည့်စူးစူးတစ်ချက်က ပန်းသခင်ထံသို့ အေးခဲစွာ ရောက်ရှိလာရသည်။ ။

"ဆောရီးပဲ"

မိုးထက်မှာ ပန်းသခင်၏ တောင်းပန်စကားကို ဂရုမစိုက်သလို အလေးမထားသလို မျက်နှာရှုတည်တည်ကြီး ကြည့်လာရင်းက

"ကိစ္စတစ်ခုကို အလွယ်တကူ တောင်းပန်တာမျိုး ကျုပ်မကြိုက်ဘူး"

ဟွန်း...ကြည့်စမ်း။

ဒီလူ ကြီးကျယ်လိုက်တာ။

သူ့ကိုယ်သူ ဘာများ ထင်နေသည် မသိပါ။

သူမ တောင်းပန်သည် ကိုပင် သူ့ကိုယ်သူ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနှင့် လူကို သူ့တပည့် လက်အောက်ငယ်သား တစ်ယောက်လို ပြောလိုက်ပုံက တော့ဖြင့် ပန်းသခင်အဖို့ မခံချင်စရာပင်။

ပန်းသခင်မှာ မိုးထက်စကားကြောင့် လူက မခံချင်ဖြစ်သွားရသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့်လည်း ပန်းသခင်သည် မျက်နှာလှလှလေးကို မော့လျက်

တည်တည်တင်းတင်းလေး ထားလိုက်ပြီး

"ကျွန်မကလည်း ကြီးကျယ်တာမျိုး မကြိုက်ဘူး"

"မင်းစကား ဘာလဲ"

"ဘာလဲဆိုတာ ရှင်နားလည်မှာ ပေါ့"

ပန်းသခင်၏ တုံ့ပြန်စကားကို မိုးထက်သည် မကြိုက်သလို မျက်နှာကြီး တည်သွားရပြီး

"ဒီ မှာ အမိ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ကြီးကျယ်ချင် ကြီးကျယ်မယ်၊ မကြီးကျယ်ရင် မကြီးကျယ်ဘူး၊ ဒါ အမိနဲ့ မဆိုင်ဘူး"

"ကျွန်မကလည်း ဆိုင်တယ်လို့ မပြောရပါလား"

"ပြောလည်း မရပါဘူး"

မိုးထက်က ပြောရင်းက ပန်းသခင်ကို စူးခနဲ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ သူ့ကိုယ်ကြီးကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားလေသည်။

ပန်းသခင်မှာ သူမအပေါ် မတူသလို မတန်သလို ဆက်ဆံနေသည့် မိုးထက်၏ အပြုအမူကြောင့် ရင်ဝယ် ဒေါသများ ဖြစ်လာရသည် မို့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို သွားစွယ် ချွန်ချွန်လေးဖြင့် ဖိကိုက်ရင်း သူမကိုယ်လေးကို ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း သူမစိတ်ထဲတွင် လည်း နေနှင့်ဦးပေါ့ လူ့ခွစာကြီးရယ်၊ ရှင် ကျွန်မအကြောင်း တစ်နေ့ ကောင်းကောင်း သိရမယ် ဆိုသည့် စကားကို စိတ်မှာ ပန်းသခင် ဆိုမိလိုက်သည်။

ပန်းသခင်မှာ သူမဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် မိုးထက်ဆိုသည့်လူကို မကျေမနပ် အတွေးများ ဖြင့် စိတ်မှာ ရှိနေဆဲ..

"တစ်ယောက်တည်းလား"

"ဟင်"

ကျောခိုင်းထားရာမှ ရုတ်ခြည်း သူမဘက်သို့ လှည့်ကာ ကောက်ကာ ငင်ကာ မေးလိုက်သည့် မိုးထက်စကားကြောင့် ပန်းသခင်မှာ အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ။

သို့သော် သူ့စကားကိုတော့ဖြင့် ပန်းသခင်သည် မကြားဟန်ပြုလျက် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။ ။

ထိုအခါ မိုးထက်က အံ့ကို တင်းခနဲ စေ့ကြိတ်လိုက်ပြီး

"ဒီ မှာ အမိ၊ ကျုပ်မေးနေတာ မကြားဘူးလား၊ တစ်ယောက်တည်း လား ဆိုတာ"

"ရှင်မြင်တဲ့ အတိုင်းပေါ့"

မကောင်းတတ်လွန်းသောကြောင့် ပန်းသခင်သည် မိုးထက်စကား ကို ပြန်ဖြေလိုက်ရပေမယ့် သူမ စကားသံကတော့ဖြင့် မာဆတ်ဆတ်ဖြစ် ကာ သူမအသံမှာ လိုတာထက် ပို၍ ကျယ်သွားရသည် မို့ ဘေးခုံမှ ဦး လေးကြီးပင် မိုးထက်ကို ကြည့်ကာ ပြုံးစိစိ ပြုံးသွားရသည်။ ။

မိုးထက်မှာ ထိုဦးလေးကြီး၏ အပြုံးကို မြင်တော့ မျက်နှာကြီး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားရကာ လူက အလိုလိုနေရင်း အနေခက်ခက်ကြီးလည်း ဖြစ် သွားရသည်။ ။

မိုးထက်အနေနှင့် မဖြစ်ဘဲနဲ့ လည်း နေမည်တဲ့ လား။

သူ့ကိုကြည့်သည့် ထိုဦးလေးကြီး၏ အကြည့်မှာ မိုးထက်အား မိန်းက လေး မြင်ရင် အရှက်မရှိ ဇွတ်ရောတတ်သည့် လူအဖြစ် မြင်သွားသည့်

အကြည့်မျိုးနှင့် ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

တော်..တော်ပါပြီကွာ။

မိန်းမတွေများ နည်းနည်းမှ သနားဖို့ မကောင်းဘူး။

အစကတည်းကမှ မိန်းမဆို ဘယ်မိန်းမမှ အထင်မကြီးတတ်သည့် မိုးထက်တစ်ယောက် ခုတော့ဖြင့် မိန်းမများကို ပို၍ လန့်သွားရပြီ ဖြစ်သည်။ ။

ဒီပါးစပ်ကလည်း ဘာလို့ ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့နဲ့ မာနခဲ မင်းသမီးကိုမှ သွားမေးမိရသည် မသိပါ။

တကယ်ဆို သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း မကလို့ ဘာဖြစ်နေနေ သူနဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ ။

မိုးထက်မှာ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်မခံချင် ဖြစ်ရပေမယ့် တစ်ဖက်ကလည်း သူ့အနေနှင့် ထောက်ထားရမည့် မျက်နှာများ လည်း ရှိသေးသည် မို့..

"မင်းကိုယ်မင်း သိပ်အထင်ကြီး မနေပါနဲ့ ၊ ကျုပ်က အန်ကယ့် မျက်နှာရှိလို့ မေးနေတာ"

"မလိုပါဘူး"

သူ့ကို ကြည့်လည်း မကြည့်ဘဲ ခပ်တင်းတင်းလေး ပြောလိုက်သည့် ပန်းသခင်ကြောင့် မိုးထက်သည် မချင့်မရဲနှင့် အသည်းယားသွားကာ..

"ကျုပ်ကလည်း မကောင်းတတ်လို့ အန်ကယ့်မျက်နှာနဲ့ ဝတ္တရားအရ မေးနေတာ"

"အခုလို ရှင့်စိတ်ဓာတ်ကို သိရလို့ ပိုပြီးတောင် ကျေးဇူးတင်ပါသေး"

တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ကို ရှင် ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ဦးမိုးထက်"

"ကျွတ်..မင်းကွာ"

မိုးထက်မှာ သူ့စေတနာကို စော်ကားရပါ့မလား ဆိုသည့် အတွေးနှင့် မျက်နှာကြီး မည်းခနဲ ဖြစ်သွားရပြီး ပန်းသခင်ကို ဘုကြည့်နှင့် ရှုတည်တည် ကြည့် လာလေသည်။ ။

ပန်းသခင်ကတော့ဖြင့် ဂရုမစိုက်ပါတော့။ သူ့မျက်နှာကို မမြင်၊ မတွေ့ချင်တော့သည့် ပမာ လက်လေးပိုက်လျက် ထိုင်ခုံနောက်တွင် ကျောမှီရင်းက မျက်ဝန်းအစုံကိုသာ တင်းတင်းလေး စုံမှီ တ်ထားလိုက်တော့သည်။ ။

မိုးထက်မှာ သူ့ကို မကြည့်ချင် မမြင်ချင်လောက်အောင် နာကြည်းမုန်းတီးနေရသည့် ပန်းသခင်ကို ကြည့်ပြီး သူ့ရင်ဝယ် ခံစားမှု တစ်မျိုးဖြင့် လှုပ်ခတ်သွားရသည်။ ။

သူမနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ ဘာကို စိုးရိမ်သွားတာပါလိမ့်။

သေချာသည် ကတော့ မိုးထက်သည် ပန်းသခင်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူ့ရင်ထဲ ခံစားမှုများက ယခုထက်ထိတိုင် လှုပ်ရှားနေဆဲ ဖြစ်သည်ဆိုတာကိုတော့ မိုးထက် သူ့ကိုယ်သူသာ သိပါတော့သည်။ ။

သို့သော်..

မိုးထက်သည် သူမနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ပဲ ခံစားနေရပါစေ ထိုခံစားချက်များကိုတော့ဖြင့် သူမလေး သိအောင် သူ့အနေနှင့် ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

မိုးထက်ဆိုတာက မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလှအောက်တွင် သူ၏

ယောက်ျား ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် မာနတို့ ကို နင်းခြေခံပြီး သူမခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်းခံမည့်သူ မဟုတ်ပါ။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်လွန်း၍ အသည်းနှလုံးကိုသာ ကြေကွဲခံလိုက်ပါမည်။ သူ၏ ယောက်ျား မာနကိုတော့ မြေချလိမ့်မယ့်သူ မဟုတ်။

အရှိန်မှန် ခုတ်မောင်းနေသည့် ရထားကြီးသည် ညောင်လေးပင်ဘူတာကို ကျော်လာသည့်အခါမှာ တော့ မိုးထက် လိုက်ပါလာသည့် ရထားတွဲပေါ်ရှိ လူအားလုံးလိုလို အိပ်ငိုက် လာပြီ ဖြစ်သည် ။

ထိုသူများ ထဲတွင် ပန်းသခင်လည်း တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်သည် ။

ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက်ဆိုသည့် စကားအတိုင်း ပန်းသခင်သည် လည်း သူမတို့ အား ချောသိပ်သလို ရှိနေသည့် ရထားအရှိန်၏ ခုတ်မောင်းမှုကြောင့် မျက်ဝန်းများ တဖြည်းဖြည်း စင်းလာလျက် လူက ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ သူမကိုယ်လေးမှာ မိုးထက်ရှိရာဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပြိုယိုင် ဆင်းကျလာရကာ နောက်ဆုံး မိုးထက် ပခုံးပေါ်တွင် ပန်းသခင်ခေါင်းလေး တင်လာသည် အထိ ဖြစ်သည် ။

မိုးထက်မှာ သူပခုံးပေါ်တွင် မှီကျလာသည့် ပန်းသခင်ကို ကြည့်ကာ သူသည် အသက်ရှူဖို့ ပင် မေ့သွားသည် ။

မျက်တောင်ရှည်ကြီးများ စင်းချကာ သူပခုံးပေါ်တွင် အိပ်နေသည့် ပန်းသခင်ကို ကြည့်ရင်း သူသည် လှုပ်လည်း မလှုပ်ဝံ့။

သူလှုပ်လိုက်လို့ သူမလေး နိုးသွားမည့် အဖြစ်ကိုပင် မိုးထက်သည် စိတ်နှင့်ပင် မလိုလားနိုင်ပါ။

ဒီခံစားချက်သည် ဘာကြောင့် ဖြစ်ရသည် ဆိုတာကိုလည်း မိုးထက်

သူ့ကိုယ်သူ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

အသေချာဆုံးကတော့ ပန်းသခင်ဆိုသည့် သူမလေး သူ့ကြောင့် နီးသွားမည့် အဖြစ်ကို သူ့အနေနှင့် မလိုလားနိုင်သလို တစ်ဖက်ကလည်း သူမသည် သူ့အနေနှင့် နမ်းရန်မသင့်သည့် ပန်းတစ်ပွင့်ဆိုတာကို မိုးထက် သိနေခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည် ။

အခန်း (၂)

"ပန်းသခင်"

"ဟင်"

"မင်းသွေး"

ခေါ်သံ ခပ်တိုးတိုးနှင့် တကွ ပန်းသခင်မျက်နှာ လှလှလေးမှာ ဝင်းလဲ့ တောက်ပသွားရသည်။ ။

ပန်းသခင်သည် ဘူတာတွင် စောင့်ကြိုနေသည့် မင်းသွေးကို လက်ပြ နှုတ်ဆက်ရင်းက သူမပစ္စည်းများကို ယူကာ ရထားပေါ် ဆင်းလိုက်သည်။ ။

သူမနည်းတူ ရထားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသည့် ခရီးသည် များ သည်လည်း ကိုယ်လိုရာ ခရီးဆုံးဖြစ်သည့် မန္တလေး ဘူတာကြီးသို့ ဆင်းသက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ။

ပန်းသခင်သည် လည်း သူမ၏ ခရီးဆုံးဖြစ်သည့် မန္တလေး ဘူတာကြီးထဲသို့ ခြေချမိသည် ဆိုရင်ပဲ မင်းသွေးသည် သူမအနားသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက်လာကာ..

"ပစ္စည်းတွေ တို့ ကိုပေး ပန်းသခင်"

မင်းသွေးမှာ ပန်းသခင်လက်ထဲက ခရီးဆောင် အဝတ်သေတ္တာကြီး

ကို တောင်းလိုက်သည်။ ။

"ရတယ် မင်းသွေး၊ ပန်းသခင်ပဲ သယ်ခဲ့မယ်"

ပန်းသခင်မှာ အားနာစွာ မင်းသွေးအား ငြင်း လိုက်လေသည်။ ။

"မဟုတ်တာကွာ ပေးပါ၊ တို့ က ပန်းသခင်ကို လာကြိုတာ နောက်
များ ကျသွားပြီလားလို့ စိုးရိမ်နေတာ"

"အဟင်း..ဟင်း နောက်မကျပါဘူး မင်းသွေးရဲ့ ။ မင်းသွေးလာတာ
အချိန်တော်ပါပဲ"

"အေးကွာ..တို့ လည်း ပန်းသခင် လာမယ်ဆိုတာ သိကတည်းက
မျှော်နေတာ၊ ပန်းသခင်ကို လူကိုယ်တိုင် အခုလိုမြင်ရမှ ပဲ တို့ စိတ်အေး
ရတော့တယ်"

မင်းသွေးမှာ ပြောလည်း ပြော ပန်းသခင်လက်ထဲမှ အဝတ်သေတ္တာ
ကိုလည်း အတင်းပင် ဆွဲယူနေတာမို့ နောက်ဆုံး ပန်းသခင်ကပင် မင်း
သွေးကို အရှုံးပေးကာ အိတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ။

"တို့ တော့ ပန်းသခင်နဲ့ အတူ အလုပ်တွဲလုပ်ရမှာ အရမ်း ဝမ်းသာ
တာပဲ"

"ပန်းသခင်လည်း မင်းသွေးလိုပါပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းသွေး မန္တလေးကို
ရောက်နေတာ ကြာပြီလား"

"အင်း..ကိုယ် အလုပ်စတင် ကတည်းကပဲ ဆိုပါတော့"

"ဒါဆို မင်းသွေး မန္တလေး ရောက်နေတာ ကြာပြီပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ပန်းသခင်ကတော့ မန္တလေးနဲ့ စိမ်းနေသေးတော့ နောက်ဆို မင်းသွေးပဲ
အားကိုးရမှာ ပဲ"

"အဟွန်း..ဟွန်း ရပါတယ်ကွာ၊ ပန်းသခင်အတွက်ဆို တို့ က အားလုံး ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ"

ကျောင်းနေဖက် သံယောဇဉ်ဖြင့် သူမအတွက် အားကိုးစရာကောင်းသော မင်းသွေးကို ယခုလို သူမနှင့် စိမ်းသည့်မြို့တွင် လာတွေ့ရသည့်အတွက် ပန်းသခင် အားတက်မိရသည် က အမှန်ဖြစ်သည် ။

ထိုစဉ်..

"ပန်းသခင်..ပန်းသခင် မဟုတ်လား"

"အို"

"မောင်"

နှုတ်ခမ်းဖွင့်ဟရုံ ထွက်သွားရသည့် ခေါ်သံနှင့်အတူ ပန်းသခင်၏ အကြည့်များက သူမရှေ့ စူးစူးတွင် ရှိနေသည့် လူရွယ်ထံသို့ အကြည့်များ မလွှဲဘဲ ရောက်ရှိနေရသည် ။

အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ။ ကြည့်စမ်းပါဦး တခြားလူတွေအတွက်တော့ မသိပေမယ့် ပန်းသခင်အတွက်တော့ဖြင့် လောကကြီးသည် သိပ်ကို နေရာကျဉ်းနေရပြီ ဖြစ်သည် ။

မောင်။

တစ်ချိန်က သူမနှုတ်ဖျားကနေ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ခေါ်ခဲ့သော မောင်။ ပန်းသခင် မတွေ့တာ မမြင်တာ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော မောင်သည် အခုတော့ဖြင့် ပန်းသခင်ရှေ့ကို ရောက်ရှိနေရသည့် အဖြစ်။

မတွေ့မမြင်ခဲ့သည့် အချိန်များ အတွင်းမှ မောင်သည် ပို၍ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သွားတာက လွဲလို့ မောင်၏ ရုပ်ရည်သည် ဟိုယခင်ကအတိုင်း

ချောမော သန့်ပြန့်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ။

ပန်းသခင်အတွက် လောကကြီးက ဒီလောက်ပဲ ကျဉ်းရသည် တဲ့ လား။ သူမဘဝတွင် မေ့ထားခဲ့တာ ကြာပြီ ဖြစ်တဲ့ သူမဘဝထဲက ဖယ် ထုတ်ထားသည့် ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို ပန်းသခင်သည် မကြာလှသည့် အချိန်မှာ ပင် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို တွေ့ဆုံနေရသည့် အဖြစ်က ပန်းသခင်အတွက် ဘယ်လောက်များ အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်သည် တဲ့ လဲ။

မောင်ဟု သူမခေါ်သော ခွန်မင်းလတ်သည် လည်း ပန်းသခင်ကို သူ့ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသည့် သူတစ်ယောက်ပမာ တစိုက်မတ်မတ်နှင့် နင့်နှင့်စူးစူးကြီး စိုက်ကြည့်နေသည် မှာ မေ့မေ့မောမောပင်။

ဪ...ဒီယောက်ျားသည် တစ်ချိန်က သူမနှလုံးသားကို ပိုင်စိုးခဲ့သူ တစ်ယောက်ပါလား ဆိုသော အတွေးက ဝင်လာတော့ ပန်းသခင်နှလုံးသားလေး ဆတ်ဆတ်ခါ လှုပ်ခါသွားရသည်။ ။

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အတန်ကြာ ငေးစိုက်ကြည့်နေရာမှ ပထမဦးဆုံး သတိဝင်လာရသူက ခွန်မင်းလတ်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

"နေကောင်းတယ်နော် ပန်းသခင်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ပန်းသခင် ဒီမှာ နေတာလား"

"ဟင့်အင်း...မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းသခင် ဒီမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမှာ ပါ"

"ဪ...အလုပ်နဲ့ မန္တလေးကို ရောက်လာတာကို"

"ကိုခွန်မင်းလတ် ဒီမှာ အခြေချနေပြီ ဆိုတာ ပန်းသခင် သတင်း"

တော့ ကြားပါတယ်"

"အဟွန်း... ပန်းသခင်ကြားတဲ့ သတင်းက မမှားဘူးလို့ ပဲ ပြောရမှာ ပေါ့၊ မောင် အဲ ကိုယ် ရန်ကုန်က ထွက် လာပြီးကတည်းက ဒီမန္တလေး မှာ ပဲ အခြေချနေတော့တယ်လေ၊ ဒါနဲ့ ပန်းသခင် တစ်ယောက်တည်း လား၊ အန်ကယ်ရော မပါဘူးလား"

ခွန်မင်းလတ်စကားကြောင့် ပန်းသခင် မျက်နှာလေး ပျက်သွားသည်

။

"ဖေဖေဆုံးတာ ကြာပါပြီ ကိုခွန်မင်းလတ်"

"ဆောရီးပန်းသခင်၊ ကိုယ် ပန်းသခင် ဖေဖေဆုံးတာ လုံးဝမသိလိုက် ဘူး၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် ပန်းသခင်"

"ရပါတယ် ကိုခွန်မင်းလတ်ရယ်၊ ပန်းသခင်ကို တောင်းပန်စရာ မလို ပါဘူး၊ မသိလို့ မေးတာပဲဟာ၊ ပန်းသခင် နားလည်ပါတယ်"

"ဒါနဲ့ ကိုခွန်မင်းလတ် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်"

"ကိုယ့်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို လာကြိုတာ၊ အဟွန်း အခုလို ပန်း သခင်နဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ရတာ ကိုယ်သိပ်ဝမ်းသာတယ်"

"ပန်းသခင်လည်း ကိုခွန်မင်းလတ်လိုပါပဲ" ဆိုသည့် စကားကိုတော့ ပန်းသခင်သည် ခွန်မင်းလတ်အား မပြောဖြစ်ပါတော့။

ထိုစဉ် သူမတို့ အနားသို့ မင်းသွေး ရောက်ရှိ လာပြီး..

"ပန်းသခင် တို့ တော့ ပစ္စည်းတွေ ကားထဲ ထည့်ပြီးပြီ၊ တို့ ကား ဟိုမှာ ရပ်ထားတယ်"

တစ်ဦးကို တစ်ဦး လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် အကြည့်များ ဖြင့် ကြည့်လျ

က် စကားတွေ ဆိုနေသော ပန်းသခင်နှင့် ခွန်မင်းလတ်မှာ မင်းသွေး စကားသံကြားမှ နှစ်ဦးစလုံး ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိသွားရသည်။ ။

ဟုတ်ပါရဲ့ ။

ခွန်မင်းလတ် ဆိုသည့် ဒီယောက်ျားကို တွေ့လိုက်တာနှင့် ပန်းသခင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခဏတာ လုံးလုံးလျားလျား မေ့သွားရသည့် အဖြစ်။

ဒီယောက်ျားသည် အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ကြာခဲ့ သူမနှလုံးသားကိုတော့ သူသည် ယခုအချိန်ထိအောင် စိုးမိုးနေရာယူထားဆဲ ပါလားဟု သိရတော့ ပန်းသခင်သည် များစွာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားရသည်။ ။

ဟင့်အင်း။

ဒါ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ။ မဖြစ်သင့်တော့တဲ့ အနေအထားတွေ ပါလားဟု ပန်းသခင်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသိနှင့် ပြန်လည် ထိန်းချုပ်ရင်းက ဝေသီသွားသော မျက်ရည်စများကို မျက်တောင် ရှည်ကြီးဖြင့် ဆင့်ကာ ပုတ်ခတ်လိုက်ပြီး..

"မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ပန်းသခင်နဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း မင်းသွေးတဲ့ ၊ မင်းသွေးက မန္တလေးမှာ တာဝန်ကျနေတာကြာပြီလေ၊ အခု သူက ပန်းသခင် ဒီမှာ တာဝန်ကျတယ် ဆိုတာ သိလို့ ပန်းသခင်ကို လာကြိုတာ"

"မင်းသွေးလည်း မှတ်ထားပေါ့၊ ကိုခွန်မင်းလတ်တဲ့ ၊ သူက ဆရာဝန်လေ၊ ရန်ကုန်သားဆိုပေမယ့်လည်း ဒီမှာ မန္တလေးသူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျလို့ မန္တလေးသားလုံးလုံး ဖြစ်နေပြီ ဆိုပါတော့"

"အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း"

"ပန်းသခင်က ပြောတော့မယ်ဗျာ"

အရွန်းလေးဖောက်ကာ မိတ်ဆက်ပေးနေသည့် ပန်းသခင်စကားကြောင့် မင်းသွေးရော ခွန်မင်းလတ်ပါ ကိုယ်စီ အပြုံးတွေနှင့် ရှိသွားရသည်။ ။

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုခွန်မင်းလတ်၊ ပန်းသခင်လိုပဲ ကျွန်တော့်ကို ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီမှာ အပေါင်းအသင်း နည်းတော့ တွေ့တဲ့ လူကို ခင်ဖို့ ကြိုးစားနေတော့တာပဲဗျို့၊ ဟား ဟား ဟား"

"အဟွန်း...ဟွန်း ကျွန်တော်လည်း ကိုမင်းသွေးကို မြင်မြင်ချင်း ခင်သွားပါပြီဗျာ"

ယောက်ျားနှစ်ယောက်မှာ ပန်းသခင်၏ မိတ်ဆက်ပေးမှု ဆုံးသည်နှင့် ခဏချင်းပင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခင်မင်သွားကြသည်။ ။

ပန်းသခင်မှာ ယောက်ျားပီသကာ တစ်ယောက် တစ်မျိုး ကြည့်ကောင်းနေသော ခွန်မင်းလတ်နှင့် မင်းသွေးကို အပြုံးလေးနှင့် ကြည့်ပြီး

"ကဲ နှစ်ယောက်သား နောက်ကျမှ ပဲ စကားကောင်းကြတော့နော်၊ အခုတော့ ပန်းသခင်လည်း ခရီးပန်းလာလို့ အိမ်ပြန်ပြီး နားပါရစေတော့"

ပန်းသခင်စကား အဆုံးတွင် မင်းသွေးနှင့် ခွန်မင်းလတ်မှာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်လျက် အားနာသွားရကာ...

"ဆောရီး..ဆောရီး ပန်းသခင်ရယ်၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့ ပန်းသခင်၊ ခရီးပန်းလာတာ နားသင့်တာပေါ့၊ ကဲ ကိုမင်းသွေး

ကျွန်တော်တို့ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ဆုံကြတာပေါ့ဗျာ"

"အိုကေ..အိုကေ ကိုခွန်မင်းလတ်"

"ပန်းသခင် ကိုယ် တစ်နေ့လောက်မှ ပန်းသခင်ဆီကို အေးအေးဆေးဆေး လာခဲ့မယ် ဟုတ်လား"

ပန်းသခင်မျက်နှာလေးထက် စူးနင့်သော အကြည့်များ ဖြင့် နက်နဲစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း ပန်းသခင်အား ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားသည့် ခွန်မင်းလတ်ကို ပန်းသခင်သည် အကြည့်ငေးငေးလေးဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ။

ဒါကိုပင် ပန်းသခင်အား တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် တစ်နေရာမှ နေမျက်ခုံးထူထူကြီး စုံတွန့်ကြုတ်လျက် ကြည့်နေသူက မိုးထက်ပင် ဖြစ်သည်။ ။
